

לשכת ההוצאה לפועל בתל אביב
תיק
הוצל"פ 01-00484-08-1

תאריך מרץ 2010 4

בפני כב' הרשם יגאל נמרודי

החייבים 2 ו- 3 / המבקשים

1. ט.נ.

2. ע.נ.

לירז גונן אללוף

ע"י ב"כ עוה"ד

- נ ג ד -

הזוכה / המשיבה

א.א.

ע"י אפוטרופסותה עוה"ד חנה כהן

חקיקה שאזכרה:

[חוק לתיקון דיני המשפחה \(מזונות\), תשי"ט-1959: סע' 2\(א\), 3\(א\), 4, 4\(5\), 5, 5\(2\), 6, 7, 8, 11\(ב\)](#)

[חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו](#)

[חוק הירושה, תשל"ה-1965](#)

מיני-רציו:

* בית המשפט דחה טענת חייבים, כי יש לסגור תיק הוצל"פ שנפתח נגדם לגביית חוב מזונות, משהוא נפתח בחלוף שנתיים מהמועד בו נקבע החיוב ללא אישור בית המשפט.

* משפחה – מזונות – דין אישי

* פרשנות – דין – [חוק לתיקון דיני משפחה \(מזונות\)](#)

החייבים הם יורשי החייב המקורי, אחיה של הזוכה, שהתחייב כלפיה בחוב אישי שהוגדר כחוב מזונות וקיבל תוקף של פסק דין.

החייב לא עמד בהתחייבותו ולכן פתחה הזוכה בתיק הוצל"פ. החייבים העלו טענה מקדמית, כי יש לסגור את תיק הוצל"פ, משהליכי הגבייה נפתחו שנתיים לאחר מועד קביעת החיוב, ובלא שניתן היתר לכך על ידי בית המשפט, בהתאם לסעיף 11(ב) [\(לחוק לתיקון דיני המשפחה \(מזונות\)\)](#).

לשכת ההוצאה לפועל בתל אביב, כב' הרשם יגאל נמרודי, דחתה הטענה וקבעה כדלקמן:
בהתאם לדיון, אין תחולה להוראותיו של החוק, הן ההוראות המהותיות והן ההוראות הפרוצדורליות, לרבות ההוראה בסעיף 11(ב), על בעלי דין שהחיוב במזונות המתייחס אליהם

נובע מהוראות הדין האישי. עם זאת, אין בכך כדי להוות קביעה, לפיה הוראות החוק אינן חלות על יהודים. הוראות החוק, קובע הרשם, אינן חלות על מי שהחויב במזונות לגביו נובע מהוראות הדין האישי החל עליו. הוראות החוק עשויות לחול גם על חיוב במזונות החל בין בעלי דין יהודים, כל זאת כאשר מקורו של החיוב במזונות אינו בהוראות הדין האישי.

תשלום מזונות שמקורו בהוראות החוק, לרבות חיובו של אדם לשאת במזונות אחיו ואחיותיו, כאמור בסעיף 4(5) לחוק, הינו תשלום מכוח חובה שבחוק. עם זאת, רשאי אדם להתחייב – בהתנדבות, מרצונו הטוב ושלא מכוח חובה שבדין, לשאת במזונות אחיו ואחיותיו. תשלום שמקורו בהסכמה אינו תשלום מכוח הוראות החוק ולכן הוראות החוק, לרבות ההוראה בסעיף 11(ב), אינן חלות עליו, ולכן דין הבקשה המקדמית להדחות.

החלטה

להלן החלטתי בבקשה המקדמית שהעלו החייבים, לפיה לא ניתן לפעול לביצוע פסק הדין הקובע חיוב במזונות, כל זאת על יסוד הוראת [סעיף 11\(ב\) לחוק לתיקון דיני המשפחה \(מזונות\)](#), תשי"ט-1959 (להלן – החוק).

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, נחה דעתי, כי דין הבקשה להידחות.

1. חקיקה:

[סעיף 11\(ב\) לחוק קובע](#), כי: "מזונות שלא התחילו לפעול לגבייתם תוך שנתיים לאחר התקופה שבעדה הם נפסקו, אין לגבותם אלא ברשות בית המשפט".

[סעיף 2\(א\) לחוק קובע](#), כי: "אדם חייב במזונות בן-זוגו לפי הוראות הדין האישי החל עליו, והוראות חוק זה לא יחולו על מזונות אלה".

[סעיף 3\(א\) לחוק קובע](#), כי: "אדם חייב במזונות הילדים הקטנים שלו והילדים הקטנים של בן-זוגו לפי הוראות הדין האישי החל עליו, והוראות חוק זה לא יחולו על מזונות אלה".

[סעיף 4 לחוק קובע](#), כי: "אדם חייב במזונות שאר בני-משפחתו, והם –

(1) הוריו והורי בן-זוגו;

(2) ילדיו הבגירים ובני-זוגם;

(3) נכדיו;

(4) הורי הוריו שלו ושל בן-זוגו;

(5) אחיו ואחיותיו שלו ושל בן-זוגו".

[סעיף 5 לחוק](#), שכותרתו "סולם המזונות", קובע מהם התנאים לפיהם יוטל חיוב במזונות, בהתאם לקבוע [בסעיף 4 לחוק](#).

2. תיק הוצאה לפועל נפתח לביצוע פסק-דינו של ביהמ"ש המחוזי, מיום 9.7.95, אשר נתן תוקף מחייב להסכם אליו הגיעו בני משפחתו של המנוח מ.נ. ז"ל (להלן – המנוח), במסגרת הליכים הנוגעים לעיזבונו. בהסכם נקבע, בין היתר, כי אשת המנוח (המנוחה

ע.מ. ז"ל) ובתו של המנוח (הזוכה) יקבלו לרשותם את כספי השכרת דירות המצויות בבניין (כהגדרתו בהסכם), וכי "היה ומכל סיבה שהיא מאיר (בנו של המנוח, אחי הזוכה (להלן – האח המנוח), אשר הלך לבית עולמו ואשר החייבים 2 ו 3 – הינם יורשיו, אשתו ובנו – י.נ.) לא יגבה את דמי השכירות מן הבניין, יהא מאיר חייב אישית בתשלום כל הסכום הנ"ל. סכום זה ניתן יהא לגביה בהליכי הוצל"פ מזונות".

מאוחר יותר הוגשה בקשה לתיקון הסכם הפשרה, אשר ביום 1.11.95 אושרה (נספח ג' לבקשה בטענת ה"פרעתי"); אין בתיקון שנערך כדי לשנות מהחלטתי.

3. בהתאם לנטען, לא עמד האח המנוח בהתחייבות שנפסקה לחובתו, על כן פתחה ביום 3.9.08 הזוכה (שהינה חסויה) את תיק הוצאה לפועל. החוב בתיק גבוה מאוד, הוא מסתכם כיום בשיעור של כ – 950,000 ₪ והוא משקף חוב המתייחס, כך בהתאם לנטען, לשנים ארוכות (כעולה מהתחשיב שהוצג). מסירת האזהרה בוצעה במועדים מאוחרים יותר, מספר חודשים לאחר פתיחת התיק.

4. החייבים טוענים, כי בשים לב להוראת [סעיף 11\(ב\)](#) לחוק, משנפתח התיק למעלה משנתיים לאחר מתן פסק-הדין, כל זאת ללא שניתן היתר של בית המשפט לנקיטת הליכי הגבייה, דין התיק להיסגר. החייבים מבססים את בקשתם כאמור על הטענה, לפיה החיוב במזונות – חיובו של אח לזון את אחותו – אינו נובע מהוראות הדין האישי, אלא מהסכמה אליה הגיעו הצדדים במסגרת הסכם בבית המשפט או מכוח הוראות חוק אזרחי, דיני הירושה (יצוין, כי בבקשה בטענת ה"פרעתי" הועלתה טענה כללית, לפיה דין התיק להיסגר מאחר ונפתח לאחר חלוף למעלה משנתיים ממועד מתן פסק הדין; עם זאת, בסיכומים הדגישו החייבים את טענתם, לפיה חלה בעניין הנדון הוראת [סעיף 11\(ב\)](#) לחוק, בשים לב לעובדה שהחיוב במזונות אינו נובע מהוראות הדין האישי; לטענה זו הייתה לזוכה שהות מספקת להשיב, במסגרת סיכומי התגובה).

5. ב"כ הזוכה טוענת, כי "חוק לתיקון דיני משפחה אינו חל על יהודים". עם זאת, לא מצאתי בסיכומי הזוכה התייחסות פרטנית לטענה, לפיה חיובו של האח המנוח לזון את אחותו, הזוכה, אינו נובע מהוראות הדין האישי, על כן – בנסיבות אלו – ישנה תחולה להוראות [סעיף 11\(ב\)](#) לחוק, על אף שהזוכה והאח המנוח (כמו גם יורשיו, החייבים 2 ו 3) משתייכים לדת היהודית. ב"כ הזוכה התייחסה בסיכומיה לפסיקה שעסקה במחלוקת האם הוראותיו הדיוניות – פרוצדוראליות של החוק אף הן אינן חלות על מי שחיובו במזונות נובע מהוראות הדין האישי החל עליו.

6. שאלת היקף תחולתן של ההוראות הדיוניות – פרוצדוראליות הקבועות בחוק גם על מי שהחיוב במזונות נובע מהוראות הדין האישי נדונה בהרחבה בע"א [779/76 שוחט נ' שוחט](#), פ"ד [לב\(1\) 580](#) (להלן – פרשת שוחט). בפרשת שוחט נחלקו הדעות, כאשר בהתאם לדעת הרוב (פסק דינו של כב' השופט ויתקון עמו הסכים כב' השופט אשר), יש לקרוא את ההוראות [בסעיפים 2\(א\)](#) ו [3\(א\)](#) כפשוטן, באופן שהוראות אלו חלות ביחס לכלל הוראות החוק, המהותיות והפרוצדוראליות. כב' השופט (כתוארו אז) שמגר נותר במיעוט. לדידו, הוראות [סעיפים 2\(א\)](#) ו [3\(א\)](#) לחוק ביקשו לקבוע, כי יש לפנות לדין האישי באשר לחובת המזונות, ולגבי יתר הוראות החוק, [מסעיף 8](#) ואילך, אין נפקא מינה אם חובת המזונות עולה מן הדין האישי או מכוח הקבוע בסעיפים [4 עד 7](#) לחוק. היינו, ההוראה המסייגת [בסעיף 11\(ב\)](#) לחוק – שהינה הוראה פרוצדוראלית במהותה – חלה גם עם מי שהחיוב במזונות חל עליו מכוח הדין האישי. כב' השופט שמגר מדגיש, כי גם אם מיישמים את הוראותיו של [סעיף 11\(ב\)](#) לחוק, אין בכך כדי לפטור את החייב ממזונות. כל שמבקש [סעיף 11\(ב\)](#) לקבוע הוא שלצורך נקיטת הליכי גבייה בהוצאה לפועל, לשם גביית חוב מזונות שהתגבש במועד שקדם בשנתיים או יותר למועד תחילת ההליכים המשפטיים, יש להצטייד תחילה באישור של ביהמ"ש. בעל דין שלא פעל לגביית מזונות כאמור אינו מפסיד את זכותו לגבות את המזונות, אלא זקוק לאישורו של ביהמ"ש לצורך נקיטת הליכי הגבייה.

במרוצת השנים הובאה הסוגיה כאמור לפתחו של ביהמ"ש העליון פעמים נוספות. [בע"א 610/88 קופלוביץ נ' קופלוביץ, פ"ד מג \(1\) 834 \(11.6.89\)](#), קבע כב' הנשיא שמגר, כדלקמן:

"השאלה אלו מהוראותיו של החוק לתיקון דני המשפחה (מזונות) חלות על יהודי, מוסלמי, דרושי או חבר אחת העדות הדתיות המפורטות בתוספת הראשונה לפקודת הירושה, ומה משמעותן ומטרתן של המלים "הוראות חוק זה לא יחולו....", עלתה כבר מספר פעמים בהתדיינות שונות לפני בית-משפט זה. על פי דרך הפרשנות שנקטתי, ראיתי להבחין בין עצם קביעתה של חובת המזונות לבין ההוראות של החוק, מסעיף 4 ואילך; אולם דעתי נותרה דעת מיעוט. התיזות החולקות בטאו לאחרונה באופן ממצה [בע"א 250/83](#), ואין מקום לשוב ולהציגן כאן. די כי אסכם את ההלכה המחייבת, לפיה המילים "הוראות חוק זה לא יחולו", שוללות תחולתו של החוק כולו, למעט סעיף 2 שבו..... פרשנות זו אמנם מרוקנת, לדעתי, עם כל הכבוד, את החוק ממשמעותו וממטרתו..... אולם זוהי הלכה מחייבת, שזכתה לרוב של ארבעה מתוך המותב של חמישה שופטים שדן [בע"א 250/83](#) הנ"ל, ועל-כן איני רואה, במצב הקיים, מקום לסטות ממנה. מקובלת עלי לעניין ההלכה המחייבת עמדתו של השופט ש' לויין שהובעה שם, בעמ' 147, ולא אוסיף".

[בע"א 596/89 חקק נ' חקק, פ"ד מה \(4\) 749 \(16.9.91\)](#), נפסק, כי המילים "... והוראות חוק זה..." [בסעיף 2\(א\)](#) לחוק, משמען כפשוטן: כל הוראות החוק.

בפסק-דינו של ביהמ"ש העליון, [ע"א 6763/93 סורק נ' סורק](#), [פורסם בנבו] תק - על 95(2) 975 (6.7.95) (להלן – פרשת סורק), אשר נפסק לאחר שנכנס לתוקף [חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו](#), קובע כב' הנשיא שמגר בהאי לישנא:

"המערער טען כי במקרה דנן יש לפנות להוראותיו של סעיף 12 [לחוק לתיקון דיני המשפחה \(מזונות\)](#), התשי"ט-1959.

לצערי שרירה וקיימת בעניין זה הלכת הרוב לפיה – במקרים בהם חל הדין האישי לפי סעיף 3(א) לחוק הנ"ל, אין יתר הוראותיו של החוק הנ"ל חלות [ע"א 779/76 שוחט נ' שוחט, פ"ד לב \(1\) 580; ע"א 13/78 ספורטה נ' ספורטה, פ"ד לב \(2\) 709](#)".

(לעמדה אחרת, שלא אומצה בפסיקה, ר' החלטת כב' השופט שוחט [בתמ"ש 79052/98](#) פלונית נ' פלוני [פורסם בנבו]).

7. יוצא, אפוא, כי בהתאם לדין, אין תחולה להוראותיו של החוק – הן ההוראות המהותיות והן ההוראות הפרוצדוראליות (לרבות ההוראה [בסעיף 11\(ב\)](#) לחוק) – על בעלי דין שהחיוב במזונות המתייחס אליהם נובע מהוראות הדין האישי.

עם זאת, אין באמור כדי להוות קביעה, לפיה הוראות החוק אינן חלות על יהודים. הוראות החוק אינן חלות על מי שהחיוב במזונות לגביו נובע מהוראות הדין האישי החל עליו.

ר' האמור בפסק דינו של כב' השופט ויתקון, בפרשת שוחט, שם הודגש בהאי לישנא:

"שותף אני לכל דברי הביקורת שהשמיע חברי הנכבד, השופט שמגר, על הסעיפים 2(א) ו- 3(א) של [חוק לתיקון דיני המשפחה \(מזונות\)](#), תשי"ט-1959, כאשר מפרשים אותם, כמקובל אצלנו, כשוללים את תחולת החוק כולו בכל מקרה שבו חייב הנתבע במזונות בן-זוגו או ילדיו הקטינים לפי הוראות הדין האישי החל עליו; אך אין אני רואה את עצמי בן-חורין להוציא מקרה מפשוטו ולפרש את

המילים הברורות שבסיפא של הסעיפים הללו כמתכוונות אך ורק להוראות המהותיות שבחוק זה, להבדיל מהוראותיו הפרוצידורליות".

יוצא, אפוא, כי הוראות החוק עשויות לחול גם על חיוב במזונות החל בין בעלי דין יהודים, כל זאת כאשר מקורו של החיוב במזונות אינו בהוראות הדין האישי.

8. מסכת עובדתית מלאה ומקיפה אודות עצם החיוב במזונות שנטל עליו האח המנוח כלפי אחותו, הזוכה, אינה מצויה בפני; החייבים טוענים, כי מקור החיוב אינו בהוראות הדין האישי. עמדה נגדית ביחס לסוגיה הנטענת כאמור לא הועלתה על ידי הזוכה.

החייבים מסיקים, כי משהחיוב שנטל על עצמו האח המנוח לזון את אחותו, הזוכה, אינו נובע מהוראות הדין האישי החלות על הצדדים כאמור, מדובר, למעשה, בחיוב שמקורו בהוראות החוק. הסקת מסקנה זו אינה עולה בקנה אחד עם הדין ויסודה בטעות.

9. תשלום מזונות שמקורו בהוראות החוק (לרבות חיובו של אדם לשאת במזונות אחיו ואחיותיו, כאמור [בסעיף 4\(5\)](#) לחוק) הינו תשלום מכוח חובה שבחוק. עם זאת, רשאי אדם להתחייב – בהתנדבות, מרצונו הטוב ושלא מכוח חובה שבדין – לשאת במזונות אחיו ואחיותיו. תשלום שמקורו בהסכמה כאמור אינו תשלום מכוח הוראות החוב והוראות החוק – לרבות ההוראה [בסעיף 11\(ב\)](#) – אינן חלות עליו, על כל הכרוך והמשתמע מכך.

החייבים לא טענו, כי האח המנוח חוייב בתשלום מזונות הזוכה מכוח הוראות החוק (ר' התנאים הקבועים [בסעיף 5](#) לחוק). למעשה, נטען שמדובר בחיוב "חיצוני" – מכוח "הסכם" או הדין האזרחי "[חוק הירושה](#)". ממילא, לא הוכח שמקור החיוב במזונות נובע מהוראות החוק.

ר' לעניין זה ע"א [2704/99](#); 2875/00 מילשטיין נ' פקיד שומה תל אביב 1, פ"ד נז(3)869, 898, שם קבע בית המשפט כדלקמן:

בסעיף 29 לפסק דינו של כב' השופט א' מצא נקבע:

"שני המערערים טענו כי משאישר בית-המשפט את הסכמי הממון שמכוחם חויבו לפי סעיף 12 לחוק המזונות, הריהם כמי שחויבו במזונות מכוח הוראות חוק המזונות, וקמה להם זכות לנכות את דמי המזונות מהכנסתם בהתאם לסעיף 20. ביסוד טענת המערערים ניצבה הנחתם כי אישור בית-המשפט הניתן להסכם בדבר מזונות לפי סעיף 12 לחוק המזונות הריהו, ממילא, הסכם שאושר "בהתאם להוראות חוק זה", כדרישת סעיף 20 לחוק. ואחיזה לטענה זו ביקשו המערערים למצוא בסעיף 12(ג) לחוק, המשווה את דינו של "הסכם בעניני מזונות שאושר על ידי בית המשפט" ל"פסק-דין של בית המשפט בעניני מזונות" בלי לסייג את תחולתו להסכמים בדבר מזונות שהחובה לתשלומם מעוגנת בחוק המזונות עצמו.

דעתי היא כי מעצם אישורם על-ידי בית-המשפט של הסכמי הממון שמכוחם חויבו בתשלום מזונות, אין המערערים יכולים להיבנות. כבר נפסק כי סעיף 12 מאפשר לצדדים להביא לאישור בית-המשפט הסכמים בדבר מזונות גם אם העילה לחיוב במזונות מצויה מחוץ לגדרו של חוק המזונות, ומשאושר על-ידי בית-המשפט דינו של הסכם כזה כדין "פסק-דין של בית המשפט בעניני מזונות" (ראו ע"א [548/72](#) לופו נ' לופו, דברי השופט ברנזון בעמ' 751). אישורו על-ידי בית-המשפט של הסכם כזה – שבגדרו עשוי אדם ליטול על עצמו חבות למזונות כלפי מי שאין עליו חובה לזונן, לא על-פי הדין האישי החל עליו ולא על-פי הוראותיו של חוק המזונות – מקנה להסכם, מעבר לתוקפו החוזי הקיים ממילא, גם תוקף של פסק-דין. אך מכלליות הוראותיו של סעיף 12 – שאיננו מגביל את עצמו לאישור הסכמים בדבר

מזונות שהעילה לחיוב בהם נעוצה בהוראות החוק עצמו – מתחייבת המסקנה כי בעצם אישורו של הסכם בדבר מזונות אין כדי להקנות לחייב על-פיו זכות לנכות את תשלומיו בגין מזונות מהכנסתו החייבת במס. כדי שלחייב במזונות, מכוח הסכם שאושר לפי סעיף 12, תקום לכאורה זכות לנכות את תשלומיו למזונות מהכנסתו, צריך שאישורו של בית-המשפט יינתן – כדרישת סעיף 20 לחוק – "בהתאם להוראות חוק זה". תנאי נוסף זה איננו דיוני-טכני, אלא מהותי, וקיומו איננו מסתבר כל אימת שבית-המשפט נענה לבקשתם המשותפת של בעלי-הדין ומאשר, בהתאם לסעיף 12, הסכם בדבר מזונות שכרתו ביניהם. משמעות התנאי היא שמפסק-הדין המאשר את ההסכם – ולמצער, מתנאי ההסכם שאושר – יעלה בבירור כי העילה לחיובו של הנישום בתשלומי מזונות אינה נובעת מדין חיצוני כלשהו, אלא היא מעוגנת בהוראותיו של חוק המזונות עצמו.

זאת ועוד, הסכם בדבר מזונות – אף שאושר על-ידי בית-המשפט בהתאם להוראות חוק המזונות – איננו מקים לחייב אלא זכות לכאורה לניכוי המזונות מהכנסתו. טעם הדבר הוא שהזכות לניכוי המזונות מן ההכנסה הצומחת לחייב מכוח אישורו של ההסכם, אינה מעניינם של הצדדים להסכם אלא מעניינם של החייב ושל פקיד השומה. אם פקיד השומה לא צורף להליך שבגדרו התבקש בית-המשפט לאשר את ההסכם, ולא ניתנה לו הזדמנות לנקוט עמדה בשאלה אם החייב מקיים את תנאי סעיף 20 לחוק המזונות בטרם יחליט בית-המשפט לאשר את ההסכם בהתאם להוראות חוק המזונות, אין ההסכם יכול לחייבו. אמור מעתה: אישור הסכם בדבר מזונות בהתאם להוראות חוק המזונות, אף שהינו תנאי דרוש, אינו תנאי מספיק לקיומה של זכות הניכוי, ואם חלק פקיד השומה על זכאותו של החייב, מוטל על החייב להוכיח את זכותו בערכאות המס".

(ההדגשה שלי, י.ב.).

בסעיף 32 לפסק דינו של כב' השופט א' מצא נקבע:

"נותרה טענת מילשטיין כי למצער בגין המזונות שהתחייב לשלם לבנו הבגיר קמה לו זכות ניכוי בהתאם לסעיף 20 לחוק המזונות. אף טענה זו דינה להידחות. כדי לזכות בניכוי, לפי סעיף 20, בגין המזונות ששילם לבנו הבגיר, היה על מילשטיין להראות כי התקיימו תנאי סעיף 5 לחוק המזונות לחיובו במזונות בנו הבגיר, ובכלל זה כי בנו הבגיר "...על אף מאמציו, אינו יכול לספק צרכיו מעבודה, מנכסיו או ממקור אחר", כמשמעו בסעיף 5(2) לחוק. כאמור, הרציונל שניצב ביסוד חקיקתו של סעיף 20 לחוק המזונות היה בהכרה כי מוצדק להעניק הטבת מס למי שהחוק מטיל עליו חובה לשלם מזונות לקרוביו, אף שהדין האישי איננו מטיל עליו חובה כזאת. המחוקק לא התכוון להעניק הטבת מס לנישום שאף בהיעדר חובה לעשות כן, "התנדב" לשלם מזונות למי מקרוביו, ואין צריך לומר כי סעיף 20 לא נועד לספק לנישום כזה מפלט מחובת המס המוטלת עליו. מילשטיין, שכאמור לא טען שלפי חוק המזונות חלה עליו חובה לשלם מזונות לבנו הבגיר ולא הוכיח זאת, השליך את יהבו רק על כך שבית-המשפט אישר את ההסכם שבגדרו התחייב לשלם מזונות אלה, בהתאם לסעיף 12 לחוק המזונות. גם בהנחה שתנאי זה התקיים, ומן הטעמים שכבר הוסברו, אין באישור ההסכם על-ידי בית-המשפט כדי לספק את דרישת סעיף 20 לחוק המזונות כי ההסכם אושר על-ידי בית-המשפט "בהתאם להוראות חוק זה".

דברים אלו יפים גם לענייננו.

10. בפסק-דינו מיום 9.7.95 קובע ביהמ"ש:

"אני נותן תוקף של פסק-דין לפשרה של בעלי הדין".

אין בפסק-הדין כאמור הוראה לפיה חיובו של האח המנוח במזונות הזוכה הינו מכוח הוראות החוק ואין בתוכנו של ההסכם שאושר כדי להניח בבירור תשתית עובדתית שהעילה בחיובו של האח המנוח במזונות הזוכה מעוגנת בהוראות החוק (כבר בעת עריכת ההסכם הייתה הזוכה חסויה והצדדים צפו את האפשרות לפיה הזוכה תידרש לעבור טיפולים רפואיים, סיעודיים, ניתוחים וכיוב'; עם זאת, עובדות אלו כשלעצמן אינן מקימות תשתית עובדתית מלאה בדבר החיוב במזונות מכוח החוק, שהרי תנאי [סעיף 5](#) לחוק – לרבות הקבוע [בסעיף 5\(2\)](#) לחוק – אינם עולים בבירור מהוראות ההסכם בין הצדדים; החייבים עצמם לא טענו כך; כמו כן, אין בתיקון שנערך מאוחר יותר כדי לשנות מהחלטתי). בנסיבות כאמור, הוראות החוק – לרבות הוראת [סעיף 11\(ב\)](#) לחוק – אינן חלות בענייננו.

11. בנסיבות כאמור, בקשתם המקדמית כאמור של החייבים – נדחית.

12. משנדחתה הטענה המקדמית, אני מחייב את החייבים בתשלום הוצאות ושכ"ט ב"כ הזוכה בסך של 7,500 ₪. התשלום ייעשה בתוך 20 יום, שאם לא כן ישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד לתשלום בפועל.

13. אשר לטענות הנוספות שהעלו החייבים: לא מצאתי מקום להורות על סגירתו של תיק ההוצאה לפועל – שענייננו חיוב במזונות – אך מהטעם שהזוכה השתתה בפתיחת התיק (איני מקבל את טענת הזוכה לפיה יש לראות במכתבים שנשלחו מטעמה משום הליכי גבייה). שיהיו בנקיטת הליכי גבייה עשוי להסב נזקים, לרבות נזקים ראייתיים, לצד שכנגד, כאשר להתנהלותו של זוכה שהשתתה בנקיטת הליכי גבייה עשוי להיות ביטוי במסגרת הדין וההכרעה בטענה לפיה החוב הפסוק נפרע.

בבוא היום, בעת דיון לגופם של דברים בטענת ה"פרעתי", לאחר שהחייבים יטענו בבירור מהן ההשלכות של השיהוי בהתנהלות הזוכה על הוכחת טענותיהם העובדתיות בדבר פירעון החוב הפסוק, ניתן יהיה לשוב ולהידרש לסוגיה.

14. בשים לב להודעת הזוכה (ר' האמור בפתח התגובה לבקשת ה"פרעתי") בדבר תקבולים שונים שלא הובאו בחשבון בעת פתיחת התיק, אני מורה לזוכה להגיש הודעה ברורה אודות שיעור החוב הנטען, הרכבו וכיוב'; הזוכה רשאית לתמוך את הודעתה כאמור בחוות דעת חשבונאית ערוכה כדין ולעתור בבקשה לעדכון שיעור החוב, בהתאם לאמור בהודעה ונספחיה. לאחר ביצוע האמור, תינתן לחייבים שהות להסדיר את החוב או להגיש בקשה מטעמם.

על הזוכה לפעול באופן כאמור בתוך 30 יום.

לא מצאתי למנות מומחה חשבונאי, כל עוד לא הודיעה הזוכה מהו שיעור החוב הנכון לשיטתה וכל עוד לא הועלו הסתייגויות החייבים משיעור החוב.

15. בשים לב למסקנות אליהן הגעתי, לא מצאתי מקום להידרש לטענות נוספות שהועלו על ידי הצדדים ואשר אינן רלבנטיות להכרעתי.

המזכירות תשלח העתק מהחלטתי אל ב"כ הצדדים.

ניתנה והודעה היום י"ח אדר תש"ע, 4.3.2010, בלשכתי, בהיעדר הצדדים.

יגאל נמרודי /-54678313

יגאל נמרודי, רשם

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה